

ting, som jeg vil stille et rimeligt spørgsmål om. Hvis jeg ikke kan få det i dag, ønsker jeg i hvert fald at få det skriftligt besvaret. Det drejer sig om erklæringen til præamblen, hvor der står, at man skal være opmærksom på, at Den Europæiske Union i stigende grad får sin egen identitet på det økonomiske og monetære område og på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område.

En sådan tilføjelse til præamblen til en aftale med Korea kan måske synes ret ligegyldig, for det vil de såmænd nok ikke opdage i Korea, for de ønsker bare lidt samhandel. Men skal vi i EU begynde at sige, at nu er vi altså en nation? For det er en nation, der skriver under. Er vi her nødt til at gøre opmærksom på, at vi er en union, hvor landene i stigende grad er identiske på det økonomiske og monetære område og det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område? Så er vi som en nation at betragte og ikke et europæisk fællesskab, som der rent faktisk står i de fire andre beslutningsforslag.

Så med det in mente – og det vil jeg meget gerne have uddybet, og hvis det ikke kan lade sig gøre i dag, så i hvert fald under udvalgsarbejdet – vil jeg sige, at Korea-papiret er vældig godt. Jeg ville ønske, at vi kunne have lavet et lignende papir med USA, for i så tilfælde havde vi ingen problemer med at få gennemført OECD for søfarts- og skibstrafikken, så havde vi løst en masse problemer. Men det nytter ikke noget, når vi samtidig i præambelen siger, at vi ikke er enkeltnationer, men at vi er en sammenlutning, en union.

Keld Albrechtsen (EL):

Disse partnerskabsaftaler er skåret over samme læst som EU's associeringsaftaler, dog med den forskel naturligvis, at her er der ikke tale om et optagelsesperspektiv for landene, men om en tilknytning til EU.

Der gælder det samme problem med disse aftaler som med associeringsaftalerne, nemlig at man skriver under på menneskerettighederne, men at det antagelig ingen konsekvenser får, at man på trods af det alligevel ikke overholder menneskerettighederne.

Ganske vist står der i de fleste af disse aftaler – dog ikke den vedrørende Korea mærkeligt nok, men i de andre står der, at hvis en af parterne misligholder aftalerne og ikke respekterer menneskerettighederne, ja, så kan der træffes passende foranstaltninger.

Det er endnu ikke, så vidt jeg ved, set, at EU på grund af menneskerettighedskrænkelser i

associerede lande eller partnerskabslande har truffet nogen som helst passende foranstaltninger i anledning af krænkelser af menneskerettighederne, og på den måde kommer disse aftaler til at virke som en blåstempling af menneskerettighedssituationen i disse lande.

Jeg sad her til middag og læste i Amnesty Internationals rapporter fra disse lande, og det er jo notorisk, at der finder grove krænkelser af menneskerettighederne sted, vilkårlige fængslinger, endda tortur i nogle tilfælde, dødsstraf og andre ting, som jo nu altså i virkeligheden får det blå stempel af EU, medmindre der da som noget nyt fra ministerens side kan gives oplysninger om, at der nu skal gøres noget for menneskerettighederne fra EU's side i de lande.

Men jeg tvivler meget stærkt på, at der ligger det i det. Der er tale om nogle pæne ord, nogle hensigtserklæringer, som de pågældende regeringer kan bruge til at sige, at EU altså har godkendt menneskerettighederne i disse lande.

Det andet problem, der er med disse aftaler, er jo, at de grundlæggende handler om, at partnerskabslandene skal formes i EU's billede; de skal underlægges EU's markedsøkonomi; de skal privatisere og liberalisere; de skal åbne deres marked; de skal opbygge et samfund, hvis økonomiske struktur er en tro kopi af det vestlige samfund, som vi nu til gavn for menneskeheden har fundet ud af er det rigtige samfund, det, som repræsenterer historiens afslutning, som det blev udtrykt ved Murens fald, og som vi altså har lov til at tvinge alle andre til at indrette sig efter.

Det fremgår endog af aftalerne, at disse lande bliver tvunget til at underordne sig WTO-reglerne, hvad søren det så skulle komme den her sag ved, men dér finder EU altså anledning til at vride armen om på disse lande og tvinge dem til også at aflægge troskab over for WTO. Det samlede billede er efter min opfattelse ikke pænt.

Fru Anne Baastrup var inde på spørgsmålet om ligeværdighed. Hvis der var tale om ligeværdige aftaler, ville Enhedslisten naturligvis støtte det. Men der er altså tale om aftaler, hvor EU bruger sin magt, og sin pengepung også, til at tvinge disse lande til at indføre en økonomisk samfundsstruktur, som man i Vesten mener er verdens bedste.

Man kan så sige, at aftalen med Korea er lidt speciel og anderledes, for Korea er jo ikke et land, som har den samme form for økonomisk struktur som de lande, der ligger i Asien, og